

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

— Θα συζητήσωμεν τὴν ἰδέαν ταύτην, εἶπεν ὁ κόμης. Ἄλλως τε ἴσως ἐπανεέλθω τάχιστα.

Ἐλαβε καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του τὰς χεῖρας τῆς Ζουάννας.

— Ἐλα, υπέλαβε, καὶ σκέπτεσαι, τὸ ὅποιον δὲν τολμᾷς νὰ μοὶ εἴπῃς. Ὡμίλει λοιπόν. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κανὲν μυστικὸν μεταξύ μας. Μήπως δὲν εἶσαι ἰδική μου; μήπως δὲν μοὶ ἀνήκει;

— Ναί.

— Καὶ ὅμως σιωπᾷς! Δὲν ἔχεις ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ διὰ νὰ μοὶ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα. Ἐσὺ εἰλικρινής. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου φαίνεται ἡ ταραχὴ, τὸ βλέπω καλῶς, καὶ εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη σου ζωγραφίζεται ἀμηχανία καὶ θλίψις.

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ Ζουάννα καταβάλλουσα προσπάθειαν, εἶναι ἀληθές! Σοὶ τὸ εἶπα: φοβοῦμαι.

— Ἀκόμῃ; ἠρώτησεν ὁ δ' Ἀμβαρές.

— Πάντοτε.

— Τί φοβεῖσαι;

— Ὅτι θὰ σὲ χάσω, ὅτι θὰ μείνω μόνη, ὅτι θὰ ἐγκαταλειφθῶ ὡς ἐξαπατηθεῖσα κόρη καὶ πλανηθεῖσα ὑπὸ ἔρωτος ψευδοῦς καὶ παροδικοῦ. Εἶναι ἀνόητον, τὸ βλέπω, εἶναι γελοῖον· αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ, καὶ ὅμως μὲ κυριεύει ἡ ἰδέα αὕτη. Ἀπὸ τῆς χθές, ἀφ' ὅτου ὁ φίλος σου Μαξιμος, διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν εἰρωνιδῶν του μοὶ ὑπέδειξε τοιοῦτον κίνδυνον, δὲν δύναμαι ν' ἀποδιώξω τὴν θλιβεράν ταύτην σκέψιν, ἡ ὁποία μὲ τυραννεῖ.

Καὶ προσέθηκε μετὰ γλυκύτητος σχεδὸν ἱκετευτικῆς:

— Βλέπω καλῶς ὅτι ἔχω ἄδικον, ὅτι ἡ σκέψις αὕτη εἶναι ὑβριστικὴ διὰ σὲ καὶ διὰ τὴν τιμὴν σου. Πρέπει ὅμως νὰ μὲ συγχωρήσῃς, Ροζέ. Εἶμαι ἀδύνατος, νευρική, εἶμαι ἐπὶ τέλους ἀσθενής.

— Ὑποφέρεις; Ἀληθῶς;

Ἡ Ζουάννα προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀπαστραπτόντας αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Δὲν μαντεύεις; ἠρώτησεν.

Ὁ κόμης ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν.

— Ὅχι, εἶπεν.

— Πῶς μὲ παραμελεῖς! υπέλαβεν ἐκείνη στενάχουσα. Πῶς βλέπει τις, ὅτι ὁ νοῦς σου εἶναι ἀλλοχου! Πολλάκις φαί-

νεσαι πολὺ ἀφρημένος. Μένεις ἐνίοτε τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας μακρὰν ἐμοῦ. Ἄλλοτε ἔχεις ἐκδρομὴν μετὰ τῶν φίλων σου· ἄλλοτε ὑποθέσεις εἰς τὰς γαίαις σου δ' Ἀμβαρές. Ἄλλοτε ἔμενες μαζύ μου πάντοτε. Δὲν μὲ ἐγκατέλειπες. Δὲν εἰξεύρεις ἄρα γε τί συμβαίνει;

— Τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ κόμης δάκνων τὰ χεῖλη καὶ τρέμων.

Ἐκείνη ἐνηγκαλίσθη αὐτόν:

— Μετὰ τινὰς μῆνας, εἶπε, θὰ ἔχῃς υἱόν.

Ὁ Ροζέ ἔκαμε κίνησιν ἐκπλήξεως, ἥτις δὲν διέφυγε τὴν κρεολήν.

— Μήπως ἡ εἰδησις αὕτη σὲ λυπεῖ; ἠρώτησεν ἡ Ζουάννα ἐγειρομένη.

— Ὅχι, βεβαίως ὄχι. Οὐτε νὰ το φαντασθῇς.

— Ἐνόμισα...

— Τί τρέλλα! Ἀλλὰ διατί δὲν μοὶ το ἔλεγες ἀμέσως. Μνησικακῶ ἐναντίον σου διὰ τὴν ἀπόκρυψιν ταύτην.

— Ἐν τούτοις εἶναι ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα. Παρετήρησες, Ροζέ, πόσον σπᾶνιαι ἦσαν αἱ ἐπισκέψεις σου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ πόσον αὐταὶ ἦσαν βραχεῖαι; Μόλις ἔρχεσαι καὶ φεύγεις ἀμέσως. Ἡσὸ τόσον ἀπασχολημένος, τόσῳ τεθλιμμένος ἐνίοτε, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσω περὶ ἐμοῦ. Δὲν εἰξευρα, ἄλλως τε ἂν θὰ ἠύχαριστεῖτο ἡ θὰ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν εἰδησιν. Εἶμαι σύζυγός σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶμαι ὅμως ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον θὰ γεννηθῇ, θὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον τὸ ὄνομα τῆς μητρός του· καὶ τοῦτο, διότι ἀπέφυγες μέχρι τοῦδε νὰ ἐκπληρώσῃς τὰς ὑποσχέσεις σου! Δὲν μνησικακῶ, εἰδοποιούσά σε ὅμως, ὅτι θὰ γείνω μήτηρ, νομίζω, ὅτι δικαιούμαι νὰ σοὶ ὑπομνήσω τὰς ὑποχρεώσεις σου. Ἄλλως τε δὲν ἤμην ἐντελῶς βεβαία· ἤδη ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!

Ὡμίλει βραδέως, μετὰ γλυκύτητος τὴν ψυχὴν τῆς κατεῖχεν ἡ ἀμφιβολία, ἣν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ.

Βαθμηδὸν ὁ κόμης ἀνέκτισε τὴν ἀταραξίαν του. Κατάρθρωσε δὲ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς ἐρωμένης του τὴν ἀμηχανίαν αὐτοῦ. Ἐνηγκαλίσθη τὴν Ζουάνναν καὶ ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ προσποιητῆς τρυφερότητος.

Ἡ ἀπόφασίς του ἐλήφθη. Ἐκείνη εἶχε καταδικασθῇ.

Μήπως ἠδύνατο ἄνευ περιουσίας νὰ τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του;

Ἐθλίβετο μεγάλως διὰ τὴν καταστροφὴν του!

Ἡ κόμη τῆς Ζουάννας λυθεῖσα ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν εὐπλάστων ὤμων τῆς. Εἰς τοὺς ἐξαισίους αὐτῆς ὀφθαλμούς ὁ ἔρως ἀπήστραπτεν ὡς φλόξ· τὸ στήθος τῆς ἐπαλλετὰ δὲ χεῖλη τῆς προεκάλουν φιλήματα. Ἦτο ἡ γυνή, ἡ πραγματικὴ, ἡ ποθητὴ, ἡ πλασθεῖσα διὰ νὰ ἐμπνέῃ ὁρμάς, βίαιον ἔρωτα καὶ ἀκατασχέτους πόθους.

Ἐλαβεν αὐτὴν ὁ κόμης ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Εἶσαι παράφρων, εἶπεν αὐτῇ εἰς τὸ οὖς διακόπτων ἐκάστην τῶν λέξεων αὐτοῦ δι' ἐνὸς φιλήματος. Ἡδυνάμην νὰ ζήσω χωρὶς σέ! Μήπως τῶρα δὲν μοὶ εἶσαι προσφιλεστέρα ἢ πρότερον; Ποῦ θὰ εὕρω ἀλλοχοῦ γυναῖκα ἀξίαν νὰ λύσῃ τὰ ὑποδήματά σου; Ἀφες τὰς μελανὰς αὐτὰς σκέψεις. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ ἡ τύχη μας συνεδέθη δι' ἀδιαρρήκτων δεσμῶν. Εἶσαι ἰδική μου. Σὲ θέλω. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνήκῃς εἰς ἄλλον. Πίστευσε λοιπόν! Εἶχα στενοχωρίας μεγάλας, εἰν' ἀληθές. Ἐχασα. Κατελήφθην ὑπὸ ἰλιγγου, ἠκολούθησα τὸ ρεῦμα, τὸ ὅποιον μᾶς παρασύρει, τὸ παραδειγμα τῶν ἄλλων. Μὴ φοβεῖσαι ὅμως. Ὁ ἔρως σου μοὶ ἀρκεῖ. Ἐχω ἄρα γε ἀνάγκην ἄλλων τέρψεων; Μὲ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν καλὴν θέλησιν τὸ πᾶν θ' ἀνορθωθῇ. Θὰ ἴδῃς! Ἐβδομάδες τινὲς ἀκόμη στενοχωριῶν, ἀπουσιῶν, ταξιδιῶν κατ' ἀνάγκην, καὶ θὰ ἐνωθῶμεν διὰ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτέ. Θὰ ἀναθρέψωμεν τὸ τέκνον μας, τὸ ὅποιον μοὶ ἔκρυπτες! Ἀ! ναί, ἡμῖν ἐνοχος, παραμελῶν σε καὶ ἐγκαταλείπων σε τόσον συχνά, τόσον πολὺ. Ἀλλὰ συγχώρησόν με.

Ἐκείνη ἠκροᾶτο αὐτοῦ ἀκίνητος, ἀγωνισάσα, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ τῇ ὁμίλει περὶ τῆς προσεχοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποσχέσεών του.

Ὁ κόμης ἠρέκσθη εἰς διαβεβαιώσεις ἔρωτος, αἵτινες δὲν ἦσαν ψευδεῖς.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ζουάννας, ἡ θερμότης τοῦ εὐπλάστου ἐκείνου σώματος, ὑπερῆσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἡ καρδιά ἐκείνη, ἣν ἠσθάνετο πάλλουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐμέθυον αὐτόν, ὁ δὲ φόβος, μὴ ἀπωλὴς τοιαύτης ἐντελῆ ἐρωμένην, καθίστα αὐτὸν εὐγλωττον.

Ἐν τούτοις τὸ ἀγαλμα δὲν ἐνεψυχούτο.

Ἡ Ζουάννα διετέλει σύννους.

Ἐνόμιζεν ὅτι κατὰ στιγμὰς ἡ φωνὴ τοῦ ἔραστοῦ τῆς ἀντήχει ψευδῶς.

Ἀπεσπᾶσθη ἡρέμα τῆς ἀγκάλης του καὶ ἀπομακρυνθεῖσα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ δ' Ἀμβαρές ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶτα δ' ἐπανήλθεν ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὸν ἀντικειμένου.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερὸζ προσεκάλει αὐτόν. Ἐπὶ πολὺ δὲν ὑπῆκουσεν εἰς τὰς ἐπιμόρους προσκλήσεις τῆς· ἀλλ' ἴσως δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον, χωρὶς νὰ τὴν δυσαρρεστήσῃ, ν' ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν. Ἦν σχεδὸν ὁ μόνος αὐτῆς συγγενής, καὶ δὲν τὴν εἶχεν ἴδει πρὸ μακροῦ χρόνου. Ὅπως δῆποτε δὲν θὰ ἔμενεν εἰς Βρεττάνην, εἰμὴ ἡμέρας τινὰς, καὶ ἂν ἠναγκαζέτο νὰ παρατείνῃ τὴν ἐπίσκεψίν του, θὰ ἔγραφε τῇ Ζουάννᾳ· θὰ μετέβαινε καὶ αὐτὴ εἰς Βᾶν διὰ τινὰς ἡμέρας, καὶ τοι ἡ ἐνδιαφέρουσα κατὰστασίς τῆς δὲν ἐπέτρεπε τοιαύτας ἐκδρομάς. Ἄλλως τε τὸ ταξεῖδιον τοῦτο δὲν ἦτο βέβαιον.

Καὶ διακόπτων τὸν λόγον παρετήρησε τὸ ἐκκρεμές.

— Τέσσαρες ὥραι! ἀνέκραξε. Πόσον ὁ

χρόνος εἶνε βραχὺς πλησίον σου, προσφιλὴς μοι Ζουάννα!

Ἡ γέρθη προφασίζόμενος ὑποθέσεις, ἐφίλησεν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον καὶ μετέβη εἰς τὴν Λέσχη, ἔνθα ἀπώλεσε μέρος τῶν χθὲς κερδηθέντων ἐν διαστήματι ὀλίγων στιγμῶν.

Εὐτυχῶς ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ἔφερεν αὐτῷ ἐπιστολὴν προερχομένην ἐκ Βάν. Ἐκαθέστη πλησίον τοῦ Μαξίμου, ὅστις, πιστὸς εἰς τὰς ἀρχάς του, ἐκάθητο μακρὰν τοῦ χαρτοπαιγνίου ἀναγινώσκων τὰς ἐπερινὰς ἐφημερίδας.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερὸζ ἔγραφε τῷ δ' Ἀμβαρές, ὅτι ἀνέμενε αὐτὸν εἰς Σαίν-Ζιλ-δάς, ὅτι οἱ Φοντραίλ εἶχον ἤδη ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ δ' Ἐστρέλ, διατελοῦντος ἐν ἀδείᾳ· ὅτι ἐκολλακεύετο ἐκ τῆς αἰτήσεώς του· ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξηρτάτο νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξαδέλφην του· ὅτι ἐφρόνει ὅτι ἡ Καικιλία θ' ἀπεδέχετο τὸν σύζυγον, ὃν ἤθελε συστήσῃ αὐτῇ, ὅτι ὁμως δὲν θὰ ἐπέβαλλεν αὐτῇ τὴν θέλησίν της, ὅπερ ἄλλως τε δὲν ἦν εὐκολον, ἔνεκα τοῦ σταθεροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ χαρακτῆρος τῆς νεανίδος· ὅτι εἰς αὐτὸν ἀπέκειτο ν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτῆς.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Λοιπὸν φίλε μου, ἐτοιμάζομαι καὶ ἀπέρχομαι.

— Ἀπεφάσισες λοιπὸν;

— Ναί.

— Καὶ ἡ Ζουάννα;

— Θὰ ἴδω· θὰ σκεφθῶ. Οὐδὲν μὲ βιάζει. Πότε θὰ ἔλθῃς νὰ σὲ ἴδω;

— Ἀμα ἐγκατασταθῆς. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Εἰδοποιήσόν με.

— Ἐχεις πάντοτε χρήματα εἰς τὴν διάθεσίν σου;

— Βεβαίως.

— Θὰ λάβω ἴσως ἀνάγκην.

— Ζήτηι, χωρὶς νὰ στενοχωρησῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐμεινε βεβαίως ἐπὶ ὄραν ὁλόκληρον ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ, εἰτα κύψας ἤρχισε νὰ παρατηρῇ ἀτενῶς τὸ κράνιον.

Οἱ πρῶν θολοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐγένοντο ἐρυθροί, σκορπιζόντες φοβεροτάτην λάμψιν· ἀλλὰ δὲν ἐδάκρυσαν.

Ἰσως ἡ ἀπελπισία τοῦ εἶχεν ἐξαντλήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας.

Τὰ χεῖλη τοῦ προσεπάθουν μετ' ἀγωνίας ἵνα προφέρωσι λέξιν, ἀλλὰ μόνον ἀνάνθρωπος ὀρυγὰς ἐξέπεμπον.

Ἄν μοι ἐπιτρέπῃτε ἡ λέξις, ἡ ὥρα ἐκείνη ἦτο ἡ τῆς θυέλλης τῆς ψυχῆς.

Αἱ τόσον βαθεῖαι συγκινήσεις, ὡς πάντα τὰ ὑπὲρ φύσιν, δὲν ἔχουσι μακρὰν τὴν διάρκεια, ἀλλ' ὡς ἡ θυέλλα καταλείπουσι καὶ αὐταὶ ὀπισθὲν τῶν ἀνεξάλειπτα ἔχνη καὶ ἀλλοιοῦσι πάσας τὰς μορφάς.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις πρὶν ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς νεκρὸν, ἀνακληθεὶς βιαίως διὰ μαγικῆς δυνάμεως εἰς ζωϊκὰς τινὰς λειτουργίας, ἐγένετο ὅλως κίνησις καὶ ταχύτης.

Τὸ πρὶν ὠρότατον πρόσωπόν του ἐφαίνετο πορφυροῦν, ὡς πυρέσσον. Τὰ πρὶν ἀκίνητα μέλη τοῦ κατελήφθησαν ὑπὸ σπασμῶν, μεταβάλλοντα ἀπαύστως στάσεις, καίπερ ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τῆς θέσεως, ἣν ἐτήρει ἐνώπιον τοῦ κρανίου, ὅπερ ἐφαίνετο λατρεύων.

Δὲν παρῆλθε πολὺ, καὶ αἱ ἀνθρώποι ὀρυγαί τοῦ προσήγγισαν εἰς τι ὁμοιάζον πρὸς ἀνθρωπίνην φωνήν. Τότε δὲ ἂν τις εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀκροασθῇ τοὺς λόγους του, θὰ ἤκουε τὰ ἑξῆς:

— Ἰδοὺ! ἐδῶ ἦσαν τὰ χεῖλη, τὰ ὅποια τόσον γλυκὰ ἐμειδίαν καὶ τώρα αἱ γυναὶ σιαγόνες φαίνονται γελῶσαι ἔτι ... καὶ ἀλλὰ τὸν γέλωτα τὸν ὅποτον ἐγέλα ὁ ὄρις, ὅτε ἐξαπατήσας τὴν μητέρα τῶν θνητῶν ἤκουσε τὴν μετὰ τῶν μελλουσῶν γενεῶν εἰς θάνατον καταδίκην της ... ἐδῶ ἦσαν τεθλιμμένα ... καὶ ὁμως ὠραῖα ὅμματα ... ἐδῶ τὸ λευκὸν μέτωπον καὶ αἱ ρόδιναὶ παρειαί ... Τώρα τί ἀπελείφθη ἐκ τῆς τόσης καλλονῆς; ... Γυμνὰ ὅσ' αἱ! ... Τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ σώματος διελύθη ταχέως ... τὰ ὅσ' αἱ μένουσι ... τὰ ὅσ' αἱ, ὡς φοβερὸς μάρτυς τοῦ θανάτου! ... Ὡ! ἐξ οἴκου πρὸς ἐμὲ ... ἐξ οἴκου πρὸς σὲ αὐτὴν ... διατί δὲν προσεποιήθης; ... Ἡ ψυχὴ μου ὀρύεται φρικτωδῶς βασανιζομένη ... Κεῖμαι ἐπὶ πυρίνου κραμβάτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύναμαι νὰ ἐγερθῶ ... καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου, μεθ' ὅλας τὰς βασάνους τῆς ζωῆς ταύτης καὶ τὴν αἰωνίαν κόλασιν, θὰ κατεκλινόμην αὐθις, ἂν ἡγειρόμην ... Ὡ! πικρὴ καρπὲ ἐκδικήσεως μὴ συντελεσθείσης ἔτι! ... Δὲν δύναμαι νὰ στρέψω πλέον πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐκλείσθη δι' ἐμέ, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸν νοῦν, τὸν ὅποτον κατὰ τὸ ἡμῖς ἡδὴ ἀπώλεσα ... ἀλλὰ θὰ συγκατένευον νὰ φέρωμαι αἰωνίως ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῆς γῆς, νὰ κτυπῶμαι ὑπὸ τῶν ἐξηγριωμένων κυμάτων ἐπὶ τῶν βράχων, νὰ ρίπτωμαι ἀπὸ σκοπέλου εἰς σκόπελον εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ χάους, νὰ καίωμαι διηνεκῶς ὑπὸ τοῦ οὐρανίου πυρός, νὰ ὑφίσταμαι πάσας τὰς βασάνους, τὰς ὁποίας ἀνθρώπινος ἢ κατὰ χθόνιος νοῦς δύναται νὰ ἐπινοήσῃ, ὅπως ἐπιτύχω πλήρη τὴν νίκην ... Εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ ὅποτον κατῴκει ἐν τῷ κρανίῳ τούτῳ, θὰ ἡγήσωσιν ἀπαίσιμοι οἱ λόγοι οὗτοι ... Ὡ! αὐτὴ εἶναι νέα βασάνος καὶ ταῦτο χρόνος νέα παρόρμησις δι' ἐμέ.

Ἐνῶ ἐκεῖνος παρελθῆρε οὕτως, ἡνέωχθη ἀφορητὶ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ἄνθρωπος πολυτελῶς ἐνδεδυμένος, ὁ

στις σταθεὶς ἀπαρατήρητος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ γονυπετοῦς ἔμεινε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἀκρωμένος τῶν λόγων, οὓς ἄνωθι ἀνεφέροντο.

Λέγουσιν οἱ διδάσκαλοι τῆς τέχνης, ὅτι ἡ ἀκριβὴς περιγραφή τῆς τε μορφῆς καὶ τῆς περιβολῆς προσώπου, — ὅπερ μεθ' ὑπερμέτρου σοβαροτήτος καλοῦσι προσωπογραφίαν, — συντελεῖ θαυμασίως, ἵνα ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς διηγήσεως.

Τὸ κατ' ἐμέ, ἄγνωσθ' κατὰ πόσον τοῦτο ἔχετε ἀληθείας. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ διδάσκαλοι εἶναι πάντοτε ἄξιοι σεβασμοῦ, δὲν διατάζω, οὐδὲ στιγμὴν, νὰ περιγράψω τὸ νέον πρόσωπον, διαμαρτυρούμενος ὁμως ὅτι ἂν τοῦτο δὲν ἤθελεν ἀρέσῃ εἰς τινα, τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν μου, ἀλλὰ τῶν διδασκάλων, οἵτινες μοὶ τὸ ἐδίδασκαν.

Τὸ νέον πρόσωπον λοιπὸν, ὅπερ — ὡς ἔλεγον — εἰσῆλθεν ἐν σιωπῇ καὶ οὕτως εἰπεῖν λαθραίως εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔνθα ὁ ἄλλος ἐκόπτετο, ἦτο τρεῖς περίπου πήχεις ὑψηλόν, κάτισχον καὶ ἀσθενὲς ἐκ φύσεως, καὶ ἔτι μάλλον τοιοῦτο γενόμενον ἐκ τῶν καταχρήσεων.

Ἡ ἡλικία αὐτοῦ δὲν ἦτο ἴσως μεγάλη, καὶ ὅμως ἐφαίνετο ὅτι εἶχε φθάσῃ πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπου ὁ ἄνθρωπος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀκμάσῃ, κατ' ἀνάγκην παρακμάζει.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ, φαλακρὰ ὀλίγον ἄνω τοῦ μετώπου, εἶχεν — ἄγνωσθ' ἂν τοῦτο καθωράιζεν αὐτὴν ἢ ἀσχήμιζε — κόμην ἄραιάν, πυρρόχροον καὶ μακράν, ἥς ἐκάστη τῶν τριχῶν ἐφαίνετο ὅτι ἐφύετο ἐπιτηδὲς κατὰ διάφορον διεύθυνσιν ἢ ἡ γείτων της, — παρίστα δ' ἐν συνόλῳ τὴν εἰκόνα τῆς κεφαλῆς ἐκείνης, ἣν εἰς τῶν νεωτέρων ποιητῶν, μετὰ μεγίστης ἀκριβείας, πορωμοίασε:

Μὲ χωράφι, ὁποῦταν τὰ σπαρτά τοῦ
Γενομένα. καὶ ἄγρια καταγίδια
Ἐπέρασε ἀπ' τῆς μέσης τους ...

Οὐδέποτε ἤγειρε τὸ πρόσωπον εὐρισκόμενος ἐνώπιον ἄλλου.

Ἐνίοτε μόνον καὶ λάθρα παρατήρει αὐτὸν λοξῶς καὶ αἰφνης, ὥσπερ φοβούμενος μὴ οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἤθελον ἀποκαλύψῃ τὰς σκέψεις του, ἐταπεινῶν αὐτοὺς ἀμέσως.

Τὰ χεῖλη τοῦ, κεκλεισμένα σφιγκτά, ἔπειθον τὸν ἀρεσκόμενον νὰ παρατηρῇ τὰς ἀνθρωπίνους μορφάς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφοβεῖτο ὑπερβολικῶς, μὴ ἤθελεν ἐκφυγῇ τοῦ στόματός του λέξις δυνάμενη νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Εἶναι ὁμως ἀληθὲς ὅτι πάθος, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ χαλιναγωγῇ, ἐξηναγκαζεν αὐτὸν ἐνίοτε νὰ τὸν μνηκύνῃ πρὸς τὰ ὦτα καὶ νὰ συστέλλῃ τὰς παρειάς του, σχηματίζουσας μέγα πλῆθος ρυτίδων ... Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφαίνετο ὅτι ἐμειδία ... Ὡ! Οἱ ἄγιοι Πάντες νὰ σώσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ μειδιάματος ἐκείνου!

Ἐλάλει βραδέως καὶ μετὰ πικρίας ... Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς τοῦ πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐκλίπῃ ἐλάβανε μεγίστην εὐχαρίστησιν καταστρέφων καὶ τὴν τῶν ἄλλων.

Ἄν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀγ-